

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 323/2018-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ČERNOBÝ KOTÍK], [REDAKČNÝ ČERNOBÝ KOTÍK], zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Kalinovou, Cukrová 2272/14, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 83/2012, postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 875/2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 90/2017, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť [REDAKČNÝ ČERNOBÝ KOTÍK] v časti, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 875/2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 90/2017, **p r i j í m a** na ďalšie konanie.

2. Vo zvyšnej časti sťažnosť **o d m i e t a** .

3. Návrhu [REDAKOVANÉ] na odloženie vykonateľnosti napadnutého právoplatného rozhodnutia n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2018 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Kalinovou, ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 83/2012, postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 Co 875/2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Cdo 90/2017.

2. Zo sťažnosti a z priložených príloh vyplýva, že sťažovateľka v právnom postavení žalovanej je účastníčkou v občianskoprávnom konaní o zaplatenie sumy 58 800 € s príslušenstvom vedenom na okresnom súde pod sp. zn. 13 C 83/2012. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie žalobu 29. apríla 2013 zamietol. Po odvolaní žalobkyne krajský súd uznesením zo 4. augusta 2014 rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Po vykonaní ďalšieho dokazovania súd prvej inštancie 5. júna 2015 rozhodol tak, že zaviazal sťažovateľku ako žalovanú zaplatiť žalobkyni sumu 58 800 € spolu s 8,75 % ročným úrokom z omeškania od 11. septembra 2012 do zaplatenia a uhradiť jej trovy konania. Po podaní odvolania žalovanou krajský súd 19. decembra 2016 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Sťažovateľka podala 24. marca 2017 dovolanie proti rozsudku krajského súdu. Žalobkyňa medzitým oznámila súdu, že postúpila svoju pohľadávku na [REDAKOVANÉ] (matku [REDAKOVANÉ]) a navrhla, aby do konania na jej miesto vstúpila [REDAKOVANÉ]. Sťažovateľka sa k postúpeniu pohľadávky vyjadrila listom z 30. júna 2017

a žiadala, aby dovolací súd nepripustil zmenu účastníka konania na strane žalobcu. Najvyšší súd uznesením z 11. októbra 2017, doručeným žalovanej 30. októbra 2017, pripustil, aby do konania na miesto [REDAKOVANÉ] ako žalobkyne vstúpila [REDAKOVANÉ] a zároveň dovolanie odmietol. Tomuto konaniu predchádzalo konanie vedené na okresnom súde pod sp. zn. 17 C 237/2009, ktoré je podstatné pre posúdenie výpovedí svedkýň v konaní sp. zn. 13 C 83/2012. Išlo o žalobu žalobkyne [REDAKOVANÉ] proti svojej vnučke [REDAKOVANÉ] o vydanie sumy 60 412,93 €. Toto konanie sa skončilo tak, že okresný súd rozsudkom sp. zn. 17 C 237/2009 zo 4. marca 2010 zaviazal žalovanú [REDAKOVANÉ] vydať žalobkyni sumu 58 753,24 € spolu s trovami konania. Keďže [REDAKOVANÉ] vzala svoje odvolanie späť, rozsudok nadobudol právoplatnosť.

3. Sťažovateľka sa domnieva, že najvyšší súd nesprávne vyhodnotil a nezdôvodnil dostatočne svoj názor, že boli splnené procesné predpoklady na zmenu účastníka konania. Podľa sťažovateľky sa najvyšší súd nevyjadril k dôvodom, „... ktoré sťažovateľka uviedla vo vyjadrení zo dňa 30.6.2017, kedy ako dôvody nepripustenia zmeny účastníka konania uviedla, že dňa 23.12.2016, kedy mala byť uzavretá zmluva o postúpení pohľadávky, nebol rozsudok Okresného súdu Trnava, č. k. 13C/83/2012, ešte právoplatný, keďže rozsudok nadobudol právoplatnosť až dňa 30.1.2017 a vykonateľnosť nadobudol dňa 3.2.2017. Došlo teda k postúpeniu neexistujúcej pohľadávky. Podľa § 525 ods. 1, druhá veta O.z., postúpiť nemožno ani pohľadávku, pokiaľ nemôže byť postihnutá výkonom rozhodnutia. Postúpená môže byť teda len existujúca pohľadávka. [REDAKOVANÉ] ako postupník nie je aktívne legitimovaná, keďže pohľadávka nebola v čase jej postúpenia exekučným titulom.“.

4. Sťažovateľka nesúhlasí ani s tvrdeniami najvyššieho súdu, že o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania môže ísť vtedy, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia súdu neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, a že okresný súd aj krajský súd dostatočne odôvodnili neopodstatnenosť jej argumentácie týkajúcej sa spochybňovania dôveryhodnosti žalobkyne [REDAKOVANÉ] a výpovedí svedkýň [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ].

5. V ďalšej časti svojej sťažnosti sťažovateľka rozsiahlym spôsobom spochybňovala vykonávanie a hodnotenie dôkazov okresným súdom týkajúce sa svedeckých výpovedí [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. To, že konajúce súdy nereagovali na toto spochybňovanie, považuje sťažovateľka za prejav arbitrárnosti.

6. Sťažovateľka uviedla, že okresný súd porušil aj zásadu rovného postavenia účastníkov konania, lebo nevykonal dokazovanie, ktoré navrhla sťažovateľka, resp. dôkazy navrhnuté sťažovateľkou považoval za nedôveryhodné alebo irelevantné a výpovede svedkov protistrany považoval za dôveryhodné.

7. Napokon sťažovateľka nesúhlasí ani s argumentáciou dovolacieho súdu týkajúcou sa súbežného uplatnenia dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“ alebo „Civilný sporový poriadok“). Sťažovateľka tvrdí, že Civilný sporový poriadok nevyklučuje podanie dovolania podľa § 420 aj podľa § 421 CSP, a preto sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd zaujal stanovisko aj k tejto veci.

8. Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd vydal aj dočasné opatrenie, čo odôvodnila tým, že „*Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 8.12.2015 priznal sťažovateľke čiastočné oslobodenie od súdnych poplatkov vo výške 90%. Sťažovateľka preukázala svoje majetkové a sociálne pomery, na základe ktorých jej súd prvej inštancie čiastočné oslobodenie priznal. Vzhľadom na majetkové pomery sťažovateľky by vykonateľnosť právoplatného rozhodnutia bola pre ňu likvidačná. Sťažovateľka preto žiada, aby Ústavný súd SR rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia.*“.

9. Sťažovateľka tiež žiada, aby jej ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie vo výške 3 000 €, čo zohľadňuje jej duševnú ujmu, ktorá spočíva v pocitoch neistoty a krivdy, ktoré boli vyvolané postupom súdov. Sťažovateľka si v prípade vydania nálezu uplatňuje náhradu trov právneho zastúpenia.

10. Sťažovateľka preto žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konania podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod spis. zn. 13C/83/2012, postupom Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod spis. zn. 23Co/875/2015 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod spis. zn. 3 Cdo/90/2017, porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 19.12.2016, č. k. 23Co/875/2015, a rozsudok Okresného súdu Trnava zo dňa 5.6.2015, č. k. 13C/83/2012, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Trnava na ďalšie konanie.

3. Ústavný súd Slovenskej republiky vydáva dočasné opatrenie, ktorým odkladá vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, ukladá Okresnému súdu Trnava, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia a [REDAKOVANÉ] ukladá, aby sa dočasne zdržala oprávnenia priznaného právoplatným rozhodnutím.

4. Sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000,- €.

5. Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia pred Ústavným súdom SR.“

II.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

13. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

15. Podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa návrh neodložil alebo neodmietol, prijme sa na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

16. Z petitu sťažovateľky vyplýva, že sa domáha vyslovenia porušenia ňou označených práv iba postupom okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu, no z povahy veci vyplýva, že namietaný postup vyústil do rozhodnutí, konkrétne rozsudku okresného súdu č. k. 13 C 83/2012-405 z 5. júna 2015, rozsudku krajského súdu č. k. 23 Co 875/2015-481 z 19. decembra 2016 a uznesenia najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 90/2017-533 z 11. októbra 2017. Ústavný súd preto v medziach vymedzených

sťažnosťou sťažovateľky vychádzal pri svojom prieskume napadnutého postupu okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu najmä z obsahu uvedených rozhodnutí.

17.1 Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17.2 Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.

17.3 Podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

18. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje zásadná odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97), a preto ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

19. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy (IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 214/04, II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012)].

II.A K namietanému porušeniu základných práv postupom okresného súdu

20. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných

súdiv je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

21. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdiv (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07, I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

22. Zmyslom a účelom uvedeného princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Všeobecné súdy, ktoré sú povinné vykladať a aplikovať príslušné zákony na konkrétny prípad v súlade s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy, sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05).

23. Z obsahu sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že rozsudok okresného súdu č. k. 13 C 83/2012-405 z 5. júna 2015 vrátane postupu, ktorý jeho vydaniu predchádzal, boli predmetom súdneho prieskumu realizovaného krajským súdom na základe sťažovateľkou

podaného odvolania. Odvolacie konanie bolo skončené rozsudkom krajského súdu. Pre rozhodnutie ústavného súdu v časti namietaného porušenia označených práv prvostupňovým rozsudkom okresného súdu je teda podstatné, že existoval „iný súd“, na ktorý poukazuje čl. 127 ods. 1 ústavy. To vylučuje právomoc ústavného súdu na prieskum sťažnosťou prezentovaného porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom namietaným postupom okresného súdu. Na prerokovanie týchto častí sťažnosti nemá ústavný súd danú právomoc, preto bolo potrebné v tejto časti sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

II.B K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu a postupom najvyššieho súdu

24. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti namieta okrem porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj porušenie základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy. Sťažovateľka ale neuviedla vo svojej sťažnosti žiadne odôvodnenie viažuce sa konkrétne na tento článok ústavy. Navyše predmetný článok ústavy sa týka práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi, pričom z príloh pripojených k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka bola v priebehu celého napadnutého konania zastúpená advokátkou, preto v predmetnom prípade absentuje relevantná možnosť porušenia čl. 47 ods. 2 ústavy.

25. Ústavný súd konštatuje, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu, resp. uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľky na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.C K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu a krajského súdu.

26. Pri predbežnom prerokovaní tej časti sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu v súvislosti so spôsobom, akým sa najvyšší súd v dovolacom konaní vysporiadal s námietkami sťažovateľky smerujúcimi proti napadnutému rozsudku krajského súdu (uplatnením neprípustnosti kumulácie dôvodov prípustnosti dovolania podľa § 420 a § 421 CSP – rozhodnutie veľkého senátu), ústavný súd nezistil žiadny dôvod na jej odmietnutie, a preto ju podľa § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde prijal na ďalšie konanie (bod 1 výroku uznesenia).

27.1 Vzhľadom na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010). Ústavný súd preskúmal aj tú časť sťažnosti sťažovateľky, ktorou namieta porušenie svojich práv garantovaných ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu, a to v rozsahu jej sťažnostných námietok.

27.2 Keďže predmetom ústavného prieskumu bude vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu okrem iného aj posúdenie, či sa dovolací súd ústavne konformným spôsobom vysporiadal s „prípustnosťou“ dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, môže mať záver ústavného súdu k tejto otázke bezprostredný vplyv aj na ústavnú konformnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

27.3 Vzhľadom na uvedené ústavný súd prijal na ďalšie konanie v súlade s § 25 ods. 3 zákona o ústavnom súde aj tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľka namieta porušenie práv podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu (bod 1 výroku uznesenia).

II.D K návrhu na nariadenie dočasného opatrenia

28. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti žiadala dočasným opatrením odložiť vykonateľnosť rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu, a to z dôvodu, že jej okresným súdom bolo priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov vo výške 90 %.

29. Podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na návrh sťažovateľa rozhodnúť o dočasnom opatrení a odložiť vykonateľnosť napadnutého právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ak to nie je v rozpore s dôležitým verejným záujmom a ak by výkon napadnutého rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu neznamenal pre sťažovateľa väčšiu ujmu, než aká môže vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti; najmä uloží orgánu, ktorý podľa sťažovateľa porušil základné práva alebo slobody sťažovateľa, aby sa dočasne zdržal vykonávania právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu a tretím osobám uloží, aby sa dočasne zdržali oprávnenia im priznaného právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom.

30. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka svoj návrh na nariadenie dočasného opatrenia neodôvodnila žiadnym relevantným spôsobom. Skutočnosť, že sťažovateľke bolo v súdnom konaní priznané čiastočné oslobodenie od platenia súdnych poplatkov, je relevantná vo vzťahu k stanoveniu výšky súdneho poplatku v predmetnom konaní (a v širšom význame aj k jej majetkovým pomerom), ale nepredstavuje to automaticky dôvod na pozastavenie vykonateľného súdneho rozhodnutia, najmä ak predmetom súdneho konania bolo vrátenie neoprávnene nadobudnutej finančnej hotovosti, ktorá ako taká nesúvisela so všeobecnou majetkovou situáciou sťažovateľky. Sťažovateľka, hoci vo svojom návrhu citovala § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde, úplne opomenula zdôvodniť, akým spôsobom by mohol výkon rozhodnutia v tomto prípade predstavovať pre sťažovateľku väčšiu ujmu, než aká by mohla vzniknúť iným osobám pri odložení vykonateľnosti.

31. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd rozhodol tak, že návrhu sťažovateľky na odloženie vykonateľnosti rozsudku okresného súdu v spojení s rozsudkom krajského súdu nevyhovel (bod 3 výroku uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. mája 2018